

[Hauch.]

brug paa en saadan Maade, at det virker generende for Samfundsbørgerne. Man kan spare disse Udgifter, dersom man vil, og naar det før blev antydet, at det var en Lovgivning, der ikke var videre demokratisk, maa jeg sige, at det forstaar jeg ikke. Det er ikke en Beskatning, der tvinger almindelige Samfundsbørgerne til et Forbrug, som de ikke ønsker, det er ikke en Lovgivning, som bebyrder dem specielt med Udgifter, som de ikke er i Stand til at frigøre sig for, og derfor forekommer det mig, at det er en forstandig Maade at tage disse Midler paa.

Det havde naturligvis glædet mig, hvilket ikke kan være nogen Hemmelighed for de ærede Medlemmer her i Tinget, om denne Beskatning havde været stor nok til at dække de oprindelig foreslaaede Priser paa Smør, Flæsk og Æg, og jeg tror at turde sige, at dersom det var lykkedes at gennemføre disse oprindelige Forslag, hvad jeg beklager, at det ikke er, saa vilde det have været baade den højtærede Finansminister og mig en ganske overordentlig stor Glæde at finde de faa Millioner, som her skulde til for at sikre de oprindelig foreslaaede Priser. Men i øvrigt skal jeg paa min Gruppes Vegne paa det allerbedste anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Fremme i det høje Ting.

P. Korsgaard: Hvad de forholdsvis mange Penge, hvorom det her drejer sig, skal anvendes til, ved vi jo, og hvorfor de er nødvendige, fremgaar af de Forhandlinger, der har været her i Tinget i Dag. Om man nu vil kalde det et stort Beløb eller et mindre Beløb, er en Smagssag; efterhaanden skal et Beløb jo være meget stort, før man kalder det stort, og eet er i hvert Fald givet, at da den højtærede Finansminister oprindeligt kom med sine Tanker i Forbindelse med Forhandlingerne om Landbrugsordningen, om jeg saa maa kalde den, drejede det sig om et Beløb, der var mindst dobbelt saa stort, saa set i Forhold dertil maa det kaldes et nogenlunde moderat Beløb.

Den Vej, ad hvilken man vil skaffe Beløbet, er jo i det væsentligste Skat paa Spiritus i forskellige Former, men dertil kommer saa Ispindene. Om Ispindene kunde jeg lide at gøre et Par smaa Bemærkninger. Det er jo ingenlunde første Gang, man har tænkt paa Ispindene, men det er første Gang, de kommer frem til virkelig Beskatning. Jeg har forstaaet ved tidligere Lejligheder, at naar man ikke tog Ispindene med, var det i temmelig høj Grad paa Grund af tekniske Vanskeligheder, men som al anden Teknik gaar fremad, er det vel

heller ikke urimeligt, at Skatteteknikken gaar frem; i hvert Fald er det en Kendsgerning, at Skatteteknikere har rigelig Anledning til at beskæftige sig med Problemer i den Retning. Selve Skatten paa Ispinde finder jeg ud fra mit Synspunkt i og for sig er en fortrinlig Skat, men mit Synspunkt er ganske vist ogsaa meget enkelt. Det er nemlig det, at jeg kommer ikke til at betale noget af denne Skat, for jeg spiser aldrig Ispinde, og jeg har nu engang den Teori, at den almindelige Mand siger: enhver Skat er glimrende, naar jeg ikke selv skal betale den. Saadan er Mennekeheden nu normalt indrettet, og saadan er jeg altsaa ogsaa. Men i øvrigt mener jeg ogsaa, der er noget urimeligt i, at f. Eks. Sodavand gennem en Aarrække er blevet beskattet, medens Ispinde, som i mange Henseender er en tilsvarende Nydelse, ikke hidtil har været beskattet. Men nu kommer de altsaa med. Det ser i det hele taget ud til, at efterhaanden kommer det meste med, som overhovedet lader sig beskatte.

De to andre Kilder, der er Tale om at beskatte, er jo ikke nye. De er i høj Grad prøvede gennem Aarene, og det ser jo ud til, at man i det uendelige kan blive ved at sige en Tak til, eller to eller tre, efter som man nu finder det rimeligt, og det gaar tilsyneladende ogsaa glimrende. Om det saa er heldigt i øvrigt, skal jeg lade staa hen.

I Forbindelse med denne Sag vil jeg gerne nævne, at naar man fra Landbrugets Side mener at maatte have et saa stort Tilskud til Produktionen eller saa høj en Pris for Produktionen af henholdsvis Smør, Flæsk og Æg som foreslaaet, saa spiller Lønforholdene en meget stor Rolle, og det maa de gøre, hvis man da ellers kan antage, at det er rigtigt, at en Karl nu om Dage mener, at en rimelig Løn for ham skal være omkring 5 000 Kr. om Aaret foruden fri Station. En Karl kan jo i enhver Henseende være et udmærket Menneske, og han er ogsaa blevet en Mand, man i høj Grad maa regne med som Forbruger, men jeg tør alligevel ikke regne med, at det bliver Karlene, der kommer til at betale de fleste af de Millioner, der her er Tale om.

Jeg er dog ikke i Tvivl om, at de vil komme til at give deres Skærv med, og for saa vidt kan man sige, at det bliver en Rotation: først faar de en høj Løn, saa tager Staten en Del af den igen gennem disse indirekte Skatter, og forhaabentlig ogsaa gennem de direkte. Men Lønspørgsmaalet er i Virkeligheden et ganske overordentlig betydningsfuldt Spørgsmaal i alle de Forhold, vi har forhandlet om i de sidste Dage,